

**МИОДРАГ – МИЋО ЗЕЧЕВИЋ
1930–2015.**

У Београду је, у 85. години, преминуо дугогодишњи председник СУБНОР-а Србије проф. др Миодраг Зечевић.

Миодраг Зечевић је рођен 1930. године у селу Липовцу крај Тополе. Гимназију је завршио у Аранђеловцу и Београду, а студије на Правном и Филозофском факултету Београдског универзитета, одсек Историја, а специјализирао на Институту за друштвене науке. Магистрирао је на Високој школи политичких наука и докторирао на Правном факултету, где је био и предавач на предмету *Комунални систем и комунална политика*, такође је предавао и на Факултету политичких наука у звању редовног професора *Уставно право* и *Процес стварања нормативних аката*. Био је омиљени професор редовних и последипломских студија, правницима, новинарима, дипломатама, политичарима, председник комисије за полагање правосудног испита. Професор Зечевић је био и главни и одговорни уредник већег броја публикација и аутор коментара за један број савезних и републичких закона.

Миодраг Зечевић је ушао у домаће и светске енциклопедије: *Две хиљаде истакнутих интелектуалаца за 21. век*, *Ко је ко у свету*, *Живе легенде у законодавству и историји*.

Потицао је из угледне шумедијске породице. Род Зечевића пореклом са Ловћена и Леотара изнедрио је много интелектуалаца и познатих научника, успешних привредника и домаћина.

Иза Миодрага Зечевића остао је богат стваралачки рад у највишим законодавним телима Србије и Југославије. Више година председавао је скупштинским одборима и био један од најистакнутијих аутора кључних правних аката државе. Предводио је делегације које су учествовале у низу стручних међународних скупова. Био је шеф југословенске делегације за активну и пасивну имовину бивше СФРЈ, председник бројних научних савета, уредник престижних правних часописа, председник или члан удружења, научних већа, савеза, комисија, дугогодишњи директор Архива Југославије. Дао је велики допринос организацији, раду и развоју Ловачког савеза Југославије кроз ауторство одређеног броја публикација и презентацију Савеза. Носилац је многобројних домаћих и међународних одликовања и признања за научни и друштвени рад.

Време док је обављао функцију директора Архива Југославије 1987–1994. године било је врло сложено. Распад федерације је већ био изванредан. Архиву Југославије је припојен Архив ЦКСКЈ и Институт Едвард Кардељ. Прошао је већину тешкоћа око распада СФРЈ, огромну инфлацију, стварање нове државе, Савезне Републике Југославије. Доласком на функцију директора Архива Југославије интензивније је наставио рад на издавачкој делатности, омогућио лакше коришћење архивске грађе и унапредио међурепубличку и међународну сарадњу. У времену његовог руковођења Архивом Југославије спасена је преузимањем од регистратура, архивска грађа (то непроцењиво

културно благо), којој је са много страна претила опасност. У у најтежим околностима рата Архив је успео да архивску грађу лоцирану у околини Сарајева превезе за Београд, што је била „не само храброст, већ и подвиг за дивљење“.

Иза њега су остали животна сапутница Љубица, син Срђан, кћерка Пава, зет Данко, унучад Лука и Марија.

Своју људску пролазност Миодраг Зечевић је одживио радно и часно, до задњег дана уз доста препрека на путу које је знањем и врлином без посртања савлађивао, никога не вређајући, никога не молећи, са моралном и духовном снагом и моћношћу своје човечности. Људскост, хуманост и болећивост па и харизма биле су његове природом дате особине које је свакодневно испољавао. Био је човек, ретке духовне и моралне способности, огромног знања и умећа. Много тога је знао и умео боље од других чинити. И наука му је већ одредила своје место. Волео је и бавио се историјом, правом, социологијом, филозофијом и литературом. Уз њега су увек била дела Његоша, Вука, Андрића, Ћосића, руских класика. Са великим бременом година и преобимношћу послова које је сам преузимао „много хтео много започео“, па га је срце издало, а не он њега. Његово срце било је капија увек широм отворена, налазио је увек времена да помаже људима, упућује их и саветује у остваривању њихових грађанских и других права.

Миодраг Зечевић је био интелектуалац, комуниста, ратник, председник СУБНОР-а Србије, носилац високих знања и признања, педагог, организатор и руководиолац, теоретичар, идеолог, дипломата, ерудита и визионар, функционер републичких и савезних органа и институција. Аутор је или коаутор преко 30 књига, а објављено му је око 300 радова из области правног, уставног и политичког система као и савремене историје у разним публикацијама и часописима. Као такав остаје у нашем живљењу и памћењу, Његошевим стихом: *Благо томе ко довијек живи.*

Професор Зечевић је завршио частан, достојанствен и неизмерно напоран животни пут, ничим ненарушен. Својим одласком односи и део сваког од нас који смо га познавали, где из живе легенде, прераста у неуништиву громаду осветљену Његошевом лучом.

Јован П. Поповић

*Ниједан човек није Острво, сам по себи целина,
 сваки је човек део континента, део Земље,
 ако грудву земље однесе море, Европе је мање,
 као да је однело неки рт,
 као да је однело посед твојих пријатеља или твој,
 смрт ма ког човека смањује мене, јер ја сам обухваћен Човечанством.
 И стога никад не питај за ким звоно звони, оно звони за тобом.*

Џон Дон

Снежана Стојановић Вујић 1963–2014.

У Београду, децембра 2014. године после тешке болести преминула је наша драга колегиница Снежана Стојановић Вујић, виши рестауратор техничар.

Снежана је рођена 1963. године у Београду, где је завршила средњу хемијску школу. Радни век је започела током осамдесетих година прошлог столећа у Стручно техничкој служби Савезног извршног већа. Деведесетих година прелази у Архив Југославије и у Лабораторији за конзервацију и рестаурацију архивске грађе обучава се за послове препаратора. На основу стеченог искуства и хабилитационог рада у Народном музеју добија звање виши рестауратор техничар.

Снежана је заиста волела свој посао, настојала је да прати све новине и да се усавршава. Уз то је несебично преносила своје знање млађим колегама. Као хонорарни сарадник дуго година радила је на конзервацији и рестаурацији архивске грађе у Музеју Николе Тесле у Београду.

Била је члан Друштва конзерватора Србије, Удружења архивских радника, председник Синдиката Архива Југославије, као и секретар Гранског синдиката Слога државне управе и локалне самоуправе.

Нашу драгу колегиницу Снежану памтићемо као вредног и преданог радника, амбициозну и дружељубиву особу која није дозвољавала да је болест и тешке животне околности спрече у томе.

Светлана Перовић Ивовић